

Antoon Franciscus Molenaar

Antoon Franciscus Molenaar werkte op de Sociale afdeling van Hoogovens als administratief medewerker voor uitgifte van de legitimatiebewijzen.

Hij was een van de 111 Hoogoven-medewerkers die bij de Razzia van 16 april 1944 gearresteerd werd.

Antoon was de oudste zoon van het gezin met 8 kinderen. (rust)

De jongste van het gezin en de enige nog in leven, is Henny waar ik 58 jaar mee ben getrouwd. (rust)

Het gezin Molenaar was kort voor de razzia geëvacueerd van de Biezenweg in Santpoort Noord naar de Wijkerstraatweg 254 in Velsen Noord.

Zondagmorgen 16 april 1944. (rust) Vader en moeder Molenaar waren naar de kerk toen de Duitsers gelasten om de deur op te maken.

De oudste dochter Nel (15 jaar) maakte de deur open, waarna de Duitsers met veel kabaal en geschreeuw, Antoon van zijn bed lichtte.

Hij kreeg nog de gelegenheid om zijn kleine zusje van twee jaar in het ledikant een kus te geven, voordat hij werd meegenomen.

Zus Nel heeft haar hele leven een schuldgevoel gehouden, omdat zij de deur had open gedaan.

Bij harde geluiden hoorde zij steeds

de soldatenlaarzen en de bevelen van Duitse stemmen.

Na de kerkdienst werd zoon Bertus achter zijn broer aan gestuurd om een pakje brood brengen,

maar hij werd met de kolf van het geweer weggeslagen.

Samen met 486 andere jonge mannen, die op de verkeerde tijd en op de verkeerde plaats waren, werd Antoon afgevoerd naar Amersfoort. (rust)

Op 23 mei kwam er een briefje van Antoon;

geschreven op een wc-papiertje,

dat uit het kamp was gesmokkeld. (rust)

Hij liet weten heel blij te zijn met het pakket

dat vader en moeder hem, via het Rode Kruis,

gestuurd hadden voor zijn verjaardag.

Het eigen gebakken brood en andere eetbare spullen had hij direct opgegeten.

De volgende keer als het lukte graag ook een pakje shag.

Voor allen de groeten en een zoen speciaal voor kleine zus Henny.

Het eten, het verblijf en de behandeling in Amersfoort was beroerd, maar zou na elke verplaatsing naar een ander kamp, steeds slechter worden.

Op 7 juli 1944 werd de hele groep
op transport gezet naar Duitsland Schkopau.
Vooraf was het thuisfront verzocht
om een koffer met spullen in te pakken.
Sommige echter waren al zo verzwakt
dat ze hun eigen koffer niet konden dragen.

Na ongeveer 4 of 5 dagen in de barakken,
werd Antoon waarschijnlijk naar het kamp
op het vliegveld van Nietleben gebracht.
De naam van het Kamp 'Niet leben'
paste heel goed bij de behandeling.
De Lagerführer was een SS-er van ca 26 jaar oud.
Hij zag er altijd keurig uit, om door een ringetje te halen
en een man van discipline en bevel is bevel.
Er heerste kadaverdiscipline
en dat hebben verschillende jongens moeten ondervinden.

September 1944 werd Antoon overgebracht
via Zöschen naar Ammendorf.
In november is hij aangekomen in Ammendorf,
waar het regime bizar was.
Op (vrijdag) 1 december 's morgens vroeg
moest hij bij de SS-arts komen voor de keuring.
Als hij 3 diepe kniebuigingen kon maken was het goed
en mocht hij gaan werken.
Daartoe was hij niet meer in staat.
Maandag 4 December 1944 is hij
van uitputting en ziekte overleden.

Hij is in eerste instantie begraven in Duitsland.
Maar Zaterdag 10 Juli 1948 is hij herbegraven
op de begraafplaats aan de Dennenweg in Bloemendaal.
Op 23 augustus 1971 werd zijn urn overgeplaatst
naar het Ereveld te Loenen, vak E nr 1020.

Er is in het gezin Molenaar weinig gesproken over Antoon
Dat verlies was te pijnlijk,
maar door er niet over te praten
heeft het waarschijnlijk veel meer pijn gedaan.

(rust)

Iedereen in het gezin heeft er
wel gevolgen van ondervonden.
Zo heeft de jongste zoon,
nadat hij geëmigreerd was naar Amerika,
verwarde momenten gekend,
waarbij hij dacht in een oorlogssituatie te zijn.

Moeder Marie heeft, vlak na de oorlog,
toen nog niet zo zeker was,
of Antoon de oorlog had overleefd,
nog wel contact gehad
met de moeders van enkele jongens
die wel terug gekomen waren,
dus heeft ze waarschijnlijk gehoord,
hoe heftig het moet zijn geweest voor Antoon.
Al zullen ze ergste verhalen niet verteld hebben.

(rust)

Ze heeft lang niet willen geloven,
dat hij niet meer terug kwam.

(rust)

Ze hoopte dat er een vergissing was gemaakt;
dat de as in de urn van een ander was
en dat Antoon nog springlevend zou zijn.

(rust)

Jaren later heeft ze Henny nog met een foto van Antoon
naar een helderziende gestuurd.

(rust)

Vader Molenaar was een gesloten man,
liet zijn gevoelens niet zien,
maar het kan geen toeval zijn hij is overleden
op Goede Vrijdag op 16 april ; de dag van de razzia,
de dag dat zijn zoon uit het gezin werd gerukt.

Een mooi moment hebben we ervaren toen Henny
op 16 april 2019 de struikelsteen voor Antoon
voor de deur van Wijkerstraatweg 254 heeft onthult,
samen met twee lieve nichten.

Sinds vader Ko en moeder Marie er niet meer zijn,
proberen wij aanwezig bij de herdenkingen.
De ene keer gaan wij naar de Erebegraafplaats in Loenen
Een enkele keer gaan we naar Kamp Amersfoort
of we zijn hier bij de herdenking bij de Hoogovens,
vandaag samen met veel neven en nichten van de volgende generaties.

Het is mooi dat we hier, op deze manier,
aandacht mogen en kunnen geven aan het korte heftige leven
van onze broer, zwager en oom Antoon.

Dank u wel

